

SEMA ASLAN 1978, Berlin doğumlu. Sosyoloji ve iletişim okudu, gazetecilik yaptı. *Benim Kitaplarım/35 İsim* 35 Kütüphane isimli söyleşi kitabı 2009'da Doğan Kitap'tan; *Kozalak* isimli romanı 2012'de İletişim Yayınları'ndan çıktı. 2017'de yayımlanan *Şehrin Göbeğini Bulamıyorum!* (İletişim Yayınları) adlı çocuk kitabı, aynı yıl uluslararası çocuk kütüphanesi Internationale Jugendbibliothek'in süreli yayını olan *White Ravens* kataloğuna seçildi. *Topur'daki Dünya* (İletişim) adlı ikinci çocuk kitabı 2019'da yayımlandı.

CANSU DİNÇ 1991, Amasya doğumlu. Gazi Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Dört yıllık mimarlık deneyimi sonrası, 2019 yılında serbest illüstratör ve tasarımcı olarak çeşitli işbirlikleri içinde projeler üretmeye başladı. Bugünlerde çocuk ve mimarlık ilişkisi üzerine uzun zamandır yürüttüğü çalışmalarına devam ediyor, çocuk kitabı resimliyor, kent ve ütopya kavramları üzerine seriler üretiyor; sürekli çiziyor ve bol bol hayal kuruyor.

Galiba Hışırđıyorum!

Yazan Sema Aslan
Resimleyen Cansu Dinç

İletişim Yayınları 2923 • Çocuk Kitapları Dizisi 144
ISBN-13: 978-975-05-2950-4
© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

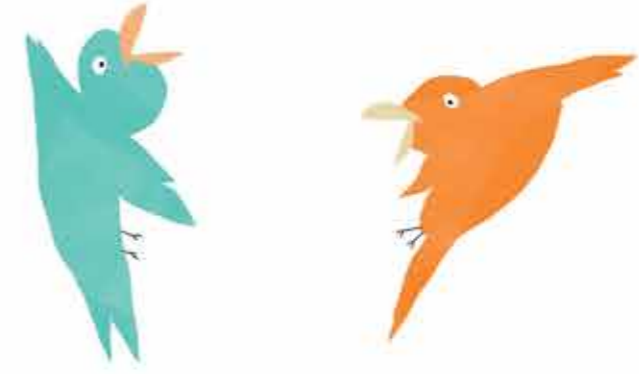
EDİTÖR Bahar Siber
UYGULAMA Suat Aysu
DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Anadilini, arkadaşının dilini, kuş dilini
ve tersinden dili (nednisret ilid)
konuşmaya doyamayanlara.

Dođuđum Kalabalık ülkesi gerçekten de çok kalabalıktı.
Öyle büyük, aman öyle büyük bir kalabalıktı ki bu,
içinde cümlelerin sonuna koyduğumuz nokta kadarlık boşluk
ya var ya yoktu.

Kalabalığın rengi maviydi.

“Şüphesiz ki, bu kalabalık mavidir,” derdi ninem.

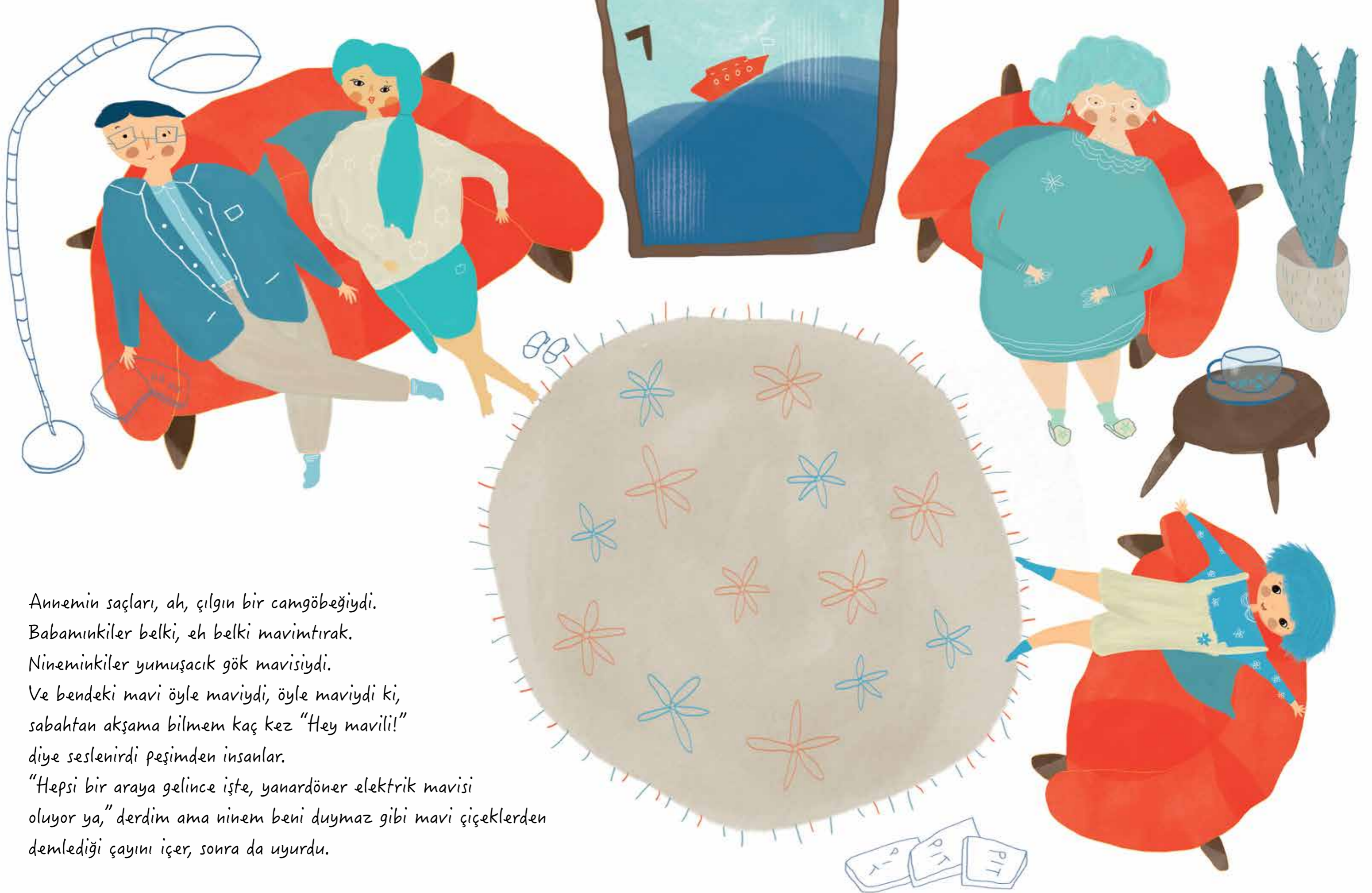
“Hem de elektrik mavisi!” derdim ben.

“İ-h, gök mavisi,” derdi ninem. “Elektrik mavisi de neymiş?”

Ufaktım, kalabalık dalgalandıkça su damlası gibi

sağa sola sıçırıyordum ama elektrik mavisini biliyordum.

Annemin saçları, ah, çılgın bir camgöbeğiymiş.
Babaminkiler belki, eh belki mavimtırak.
Nineminkiler yumuşacık gök mavisiydi.
Ve bendeki mavi öyle maviydi, öyle maviydi ki,
sabahtan akşama bilmem kaç kez "Hey mavili!"
diye seslenirdi peşimden insanlar.
"Hepsi bir araya gelince işte, yanardöner elektrik mavisini
oluyor ya," derdim ama ninem beni duymaz gibi mavi çiçeklerden
demlediği çayını içer, sonra da uyurdu.

Kalabalık ülkesinin insanları Pıtça konuşurdu.
Kimi hızlı kimi yavaş,
kimi komik kimi sıkıcı.
Öyle ya da böyle hepsi pıtlardı.
Ben pıtlamalara doyamam!
Hele kafiyeli sözcükler yok mu,
ille de onları arayıp tarayıp
tekerleme söylemekten hiç mi hiç yorulmam!

PIT

PIT

PIT

PIT

PIT

PIT

Günün birinde,
pıtlamalara korkunç vınlamalar ve çirkin vızıldamalar karıştı.
Kalabalık ülkesinin kalabalığı sanki hep birden saklandı.
Pıt pıt pıt pıt nefes almadan konuşur gibi,
"Savaş başladı!" dedi birileri.
Aynı anda, balkonumuzdaki kuşlar kanatlarını çırpıştırıp havalandı.
Annemle babam, ninemle benim gözlerimize bakıp
"Bizim de tıpkı kuşlar gibi gitmemiz gerekiyor," dediler.
"Uçacak mıyız yani?" diye sordum, cevap vermediler.

